

EL LLENGUATGE

El cas del senyor Mas

Una vegada, un marquès, ensuperbit amb el seu títol nobiliari, es va excedir amb un funcionari que l'atenia, que es deia Mas, i aquest es va veure obligat a parlar-li els peus i li va dir: «Si usted es marquès, yo soy Mas.» Ignorem com escrivía el seu nom l'autor d'aquesta frase: Mas o bé Más. El cas és que ben sovint, sense arribar a identificar d'una manera tan oportuna aquest cognom amb l'adverbi de quantitat del castellà, n'hi ha que es deixen influir per l'ortografia d'aquesta forma gramatical, i supeditant-s'hi sense vacil·lar, ben convençuts del que fan, escriuen «Más»: amb accent, i agut! Caldria que els qui encara ho fan es desempaileguessin d'aquesta rutina, que no té cap justificació. És indubtable que el cognom català Mas no té cap relació amb l'adverbi castellà «más», sinó que és la mateixa forma del nom comú mas, que significa masia o casa de pages, i s'escriu sense accent, com la majoria dels monosíl·labs.

Existeixen alguns altres cognoms catalans que a vegades s'accentuen indegudament, perquè s'hi apliquen les normes d'accentuació del castellà. Habitualment, són els acabats en ia, an i on: Badia, Liavera, Trinxeria, Ginjoan, Perejoan, Duran, Galceran, Arimon, Argimon, Guillemon, Perramon, Segimon, etc. Tots aquets noms s'han d'escriure sense accent, la inscripció indeguda del qual no poden pas justificar ni les raons imperatives de la paperassa oficial ni les que invoquen la tradició familiar.

ALBERT JANE